

Program, som var skrevet af en Forening, længe før Selvstyrepartiet blev dannet, og ikke en Gang det Program læste han op; thi han udelod de vigtigste Punkter i Sagen. Det danske Folketing henede maatte sidde og høre paa, at den færøske Folketingsmand oplæste et Program, som han udgav for Selvstyrepartiets Program, skønt det ikke havde noget med dette Program at gøre. Men Hr. H. P. Hansen blev vel sagtens — jeg antager det, jeg tror aldrig, jeg har talt med ham derom — noget forfærdet ved at høre det, der blev læst op, for det var langt mildere Udtryk, end han havde set deroppe, men han var ikke forberedt paa det og kunde derfor ikke tilstrækkelig kraftigt modsige det. Men den, der vidste, hvad der skete, var den daværende Justitsminister, som sad paa sin Plads og hørte det; thi han var af Amtmanden gjort opmærksom paa, hvordan Forholdene var deroppe. Han var gjort opmærksom paa, at Hr. Mortensen vilde benytte alle mulige Midler. Og ved første Lejlighed, da jeg kom hened, efter at jeg havde set den Tale, hvori den danske Rigsdag paa den Maade fik et Program læst op, som ikke havde noget med Selvstyrepartiets Program at gøre, gjorde jeg, som det fremgaar af Færøekommissionens Materiale, Justitsministeren bekendt dermed. Men hvad svarede han? Jeg forlangte, han skulde sige det i Rigsdagen for derved at yde Hr. H. P. Hansen en Oprensning, men hvad svarede Ministeren? Nej, det vilde han ikke, for han vilde ikke falde Hr. Mortensen i Ryggen. Det var de Udtalelser, der kom. Den danske Rigsdag fik altsaa ikke nogen Oplysning om alt dette; til enhver Ting, jeg anførte, hed det: Nej, Hr. Mortensen kunde man ikke falde i Ryggen. Saaledes var Situationen. Saa længe jeg var Amtmand, kunde jeg ikke tale med nogen om dette. Jeg kunde ikke sige til Hr. H. P. Hansen: Se en Gang det Program efter, saa vil De se, at det ikke er Selvstyrepartiets Program. Jeg kunde ikke sige til Hr. Samuelsen eller Hr. Efferø: Tag mig i Forsvar. Der var kun een Mand, der skulde tage mig i Forsvar, og han fik Skrivelse paa Skrivelse om Sagen, og han troede paa mine Indberetninger, men ikke des mindre gjorde han intet, da han ikke vilde falde Hr. Mortensen i Ryggen. Men selv om jeg ikke har opnaaet mere, er jeg tilfreds med det, jeg har opnaaet, at der paa denne Mand er blevet hæftet den Udtalelse, at han har givet en vildledende Fremstilling af faktiske ham bekendte Forhold, og at der derefter ikke vil kunne fæstes den Tiltro til hans Erklæringer, som er nød-

vendig for en Mand i hans høje Embedsstilling. Den Udtalelse, der her er fremkommet, kan jeg fuldt ud slutte mig til, for det er ogsaa mit Indtryk.

Landbrugsministeren: (Madsen-Mygdal):

Naar det ærede Medlem Hr. Rode har henstillet, at vi nu, da de forskellige Anskuelser vedrørende Majshandelen og Centralkontorets Virksomhed har været fremme under denne Forhandling, indtil videre indstillede Drøftelsen af disse Spørgsmaal, kan jeg for mit Vedkommende fuldt ud slutte mig til denne Henstilling, efter at jeg i Aftes har haft Lejlighed til udførligt at fremsætte mit Syn paa hele denne Sag.

Jeg har derfor kun bedt om Ordet for at gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, at jeg burde gaa til Indenrigsministeren og forlange af ham, at han krævede Februarforordningen overholdt, naar jeg havde Mistanke om eller troede, at der skete en saa mægtig Fordyrelse af Værdierne. Det ærede Medlem brugte i denne Forbindelse Udtrykket: 100 pCt. Avance. Jeg har bedt om Ordet for at gøre opmærksom paa, at dette er en Misforstaaelse. Der er ikke Tale om 100 pCt. Avance, der er Tale om en Fordyrelse af Værdierne paa 100 pCt., hvoraf en Del er Avance, men en Del og sandsynligvis en meget betydelig Del er Omkostninger, lige fra det Øjeblik af, da Værdierne losses i Havnen, og indtil den ved Budet bringes op paa Husmoderens Køkkenbord. Det er disse Omkostninger, der er steget uforholdsmæssigt stærkt, ikke mindst ved det Krav, som det forbrugende Publikum stiller. Det var netop derfor, jeg fremdrog Sagen i Aftes til Belysning af det Forhold, at man kan ikke begrænse Fordyrelsen af en Vare ved en Forordning af den Beskaffenhed som Februarforordningen, hvis gode Hensigt jeg i øvrigt ikke tvivler om. Spørgsmaalet bundet dybere, og jeg fremdrog Sagen, fordi det er min Opfattelse, at saa længe det forbrugende Publikum stadig stiller de Krav til Fordelingen, som det nu stiller — vi har haft det fremme før for Mælkens Vedkommende, der ogsaa fordobles i Pris —, saa længe bliver det meget vanskeligt at finde effektive Midler til Bekæmpelse af dette Forhold. Men den Dag, da Publikum selv vil arbejde med herpaa, tror ogsaa jeg, der kan findes Veje; jeg tror ikke, det bliver ad Veje som den Forordning, der her er Tale om, Veje, som efter min Opfattelse i Virkeligheden er uanvendelige i det praktiske Handelsliv. Jeg tror,